

El cost polític de la tempesta

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 16.03.10

L'any 2003 les esquerres tornaven a governar Catalunya després de més de 60 anys. La il·lusió col·lectiva en l'arrencada d'aquella primera experiència de governació progressista des de la fi de la guerra civil va ser molt important. El contingut programàtic concretat en el Pacte del Tinell preveia un inventari d'iniciatives i propostes que, de forma agregada, significaven posar en marxa tres dinàmiques polítiques de significació històrica.

En primer lloc, una reformulació de la relació entre Espanya i Catalunya. El nou Estatut i el nou sistema de finançament havien d'arribar a definir una nova relació de poder entre Catalunya i Espanya caracteritzada per un model d'inspiració federal o confederal. Un agònic procés negociador ha posat en evidència que Espanya s'ha tancat i que, des de la perspectiva del nacionalisme espanyol, el model autonòmic ja ha fet un recorregut massa llarg. A l'espera de la sentència del Constitucional, el procés ha acabat en empat, però el desgast emocional de la societat catalana ha estat formidable.

En segon lloc, un aprofundiment de la qualitat del sistema democràtic. De la llei electoral a la llei de l'audiovisual, passant per l'Oficina Antifrau o la nova ordenació territorial, tot un seguit d'iniciatives legislatives havien de significar una actualització de l'organització territorial i de la cultura democràtica. El balanç provisional també és agredolç. Una part dels objectius depenien d'amplis acords entre el Govern i l'oposició, que en

els temes clau no s'han concretat. I quan s'han materialitat, el part ha estat dolorós.

Queda, doncs, l'obra de govern. Abans del 2003 ja era evident el repte que significava la darrera onada d'immigració. I també que, en el context de la societat de la informació, la competitivitat del sistema productiu no es podia sustentar en el monocultiu totxo-turisme. Al llarg d'aquests sis anys, l'acció de govern ha estat comparativament intensa, però també insòlitàment invisible. Mentrestant l'oposició ha aconseguit imposar un relat que descriu un Govern marcat per la incoherència.

El desgavell en què ha derivat la crisi provocada per la tempesta de neu té més d'un origen. El Govern, per descomptat, però també d'altres, com aquells irresponsables que -deien preferir una Endesa alemanya a una Endesa catalana. Ara bé, qui pagarà el preu més alt en deteriorament d'imatge i credibilitat social és el Govern català. La confluència de factors diversos, en part imprevisibles, fa que per al ciutadà de peu el que s'ha vist aquests dies pugui semblar la demostració concreta i tangible del relat de l'oposició: Catalunya pateix un govern mancat de lideratge, dividit i ineficient. Si no es demostra capacitat de reacció, el càstig electoral per a ERC i el PSC pot ser molt sever.